

РЕШЕНИЕ

№ 3368

гр. София, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 04.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12852** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ш. А., гражданин на И. чрез адвокат П. Д. със съдебен адрес: [населено място], жк Суха река, [жилищен адрес] срещу Заповед № 513з-11007/15.12.2021 г. на Началника на отдел „Миграция“ - СДВР, с която на оспорвания е отказано продължаване на срока на пребиваване в Република България по заявление № 901181/12.11.2021 г.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби.

Твърди се, че чуждестранният гражданин е бил лишен от възможността да се запознае с документите по преписката, дали възможност на Началника на отдел „Миграция“ - СДВР издаде оспорения отказ. Конкретно се сочат документите, изпратени от Държавната агенция „Национална сигурност“ (ДА „НС“), които не са били известни на Ш. А., пореди което той не е могъл да организира защитата си. И. са доводи, за това, че има разминаване в цифровата и словесната квалификация на нормата, дала възможност на административния орган да вземе своето решение. Не са посочени, точно действията, с които жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава, както и липсват доказателства за това, че той действа против националната сигурност.

В тази връзка оспорващият намира заповедта за немотивирана.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят се явява лично. Упълномощеният от него адвокат Д., поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея. Посочва, че продължаването на пребиваването на Ш. А. би било от полза за държавата, защото видно от секретните доказателства, които са приложени към делото – може би ще има разследване срещу него и по този начин с тези документи държавата ще знае той къде е и къде пребивава, т.е. по-малка ще е вероятността той да се укрие. От друга страна, чужденецът е установен на определен адрес и живее със съпругата.

Жалбоподателят в направеното пред съда лично изявление сочи, че живее в България отдавна, заедно със съпругата си и баща ѝ в нейния бащин дом. Не извършва никаква нелегална работа. Работил е в „Маскирания певец“, през последните три месеца и помага на бащата на съпругата му в неговата работа. През юли миналата година си загубил паспорта и личната карта – за това не могъл да си намери работа. Тогава отишъл да превежда на онези хора. Тогава полицията му казала, че това не трябва да го върши, че това не е добра работа и тогава той спрял.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт П., в представените писмени бележки оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в оспорения акт са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за издаване на исканото разрешение. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

С решение № 788988 от 26.11.2020 г. на Директора на СДВР, на Ш. А. е разрешено продължително пребиваване на територията на Република България за срок до 01.12.2021 г.

На 12.11.2021 г. Ш. А., гражданин на И. е подал до СДВР заявление вх. 901181/12.11.2021 г. за продължаване срока на пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т. 18 от ЗЧРБ. Заявлението е подадено лично.

Към заявлението са приложени документите, изискуеми по чл. 29, ал. 1, във връзка с чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ, а именно: 1. копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, когато такава се изисква, и печата за последното му влизане в страната – паспорт № № V 3734885, валиден до 25.10.2031 г., издаден от индийските власти; 2. копие на свидетелство за съдимост, издадено от компетентните индийски власти; 3. Вносна бележка за внесена държавна такса за разглеждане на заявлението; 4. Нотариално заверена декларация от българския гражданин Г. А. Г., че ще осигурява жилище, прехрана и парични средства на Ш. А. през целия период на пребиваването му в Република България; 5. Удостоверение за сключен граждански брак с българския гражданин Т. Г. Г. № [ЕГН] от 24.06.2019 г. 6. Нотариално заверена декларация от Т. Г. Г., че ще осигурява жилище и издръжка на Ш. А. за целия период на пребиваването му в Република България, на адрес: [населено място], жк М. 1, [жилищен адрес]. 7. Извлечение от банковата сметка на Ш. А. в О., от което е видно, че същият разполага с депозит в размер на 3160 лв., 8. Застрахователна полица за застраховка „Медицинска застраховка за чужденци, пребиваващи на територията на Република България“, със срок на валидност до 01.12.2022 г.

Със становище рег. № 513р-108788 от 13.12.2021 г. на инспектор при 01 група, отдел „Миграция“ – СДВР до Началника на отдел „Миграция“ – СДВР е предложено по заявление вх. 901181/12.11.2021 г. за продължаване срока на пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т. 18 от ЗЧРБ, подадено от Ш. А. да бъде издадена заповед за отказ. В мотивите на предложението е посочено, че ДА „НС“ е дала отрицателно становище с писмо относно искането за продължаване на срока на разрешението за продължително пребиваване на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. До чужденеца е изпратено уведомително писмо, с което на основание чл. 34, от АПК, с което същият е уведомен, че срещу него започва процедура за отказ за издаване на исканото разрешение и му е дадена възможност за вземане на становище.

На 07.11.2021 г. Ш. А. е подал писмено обяснение до отдел „Миграция“ – СДВР, във връзка със съобщението за започналата процедура, към което е приложил документи, които биха могли да му бъдат от полза. Документите са свързани с извършена според жалбоподателя кражба на лични документи.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Началникът на отдел „Миграция“ – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което е издал оспорения отказ.

Със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. Директорът на СДВР е оправомощил, на основание чл. 23, ал. 7 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ лицето, заемащо длъжност Началника на отдел „Миграция“ – СДВР да издава или отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване в Република България на чужденци.

Със заповед № 8121К-108000/23.11.2018 г. на Министъра на Вътрешните Работи, Й. А. е назначен на длъжност Началник на отдел „Миграция“ – СДВР.

Като доказателство по делото е приета писмена информация, изпратена от ДА „НС“, във връзка с проведена съгласувателна процедура по подаденото от Ш. А. заявление вх. 901181/12.11.2021 г. за продължаване срока на пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т. 18 от ЗЧРБ. Информацията е обособена в отделен класифициран том към делото.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспореният отказ е връчен на лично на Ш. А. 20.12.2021 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 29.12.2021 г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

За да издаде оспорения отказ Началникът на отдел „Миграция“ - СДВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за продължително пребиваване са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Според приложимата редакция на тези норми, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната

сигурност.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице материално-правните предпоставки, даващи възможност на Началника на отдел „Миграция“ - СДВР да откаже издаване на исканото разрешение за продължително пребиваване по следните съображения.

Основание за така взетото решение е писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ с изх. № RB202001-001-03- М-6-3047/25.11.2021 г., с което е дадено отрицателно становище по заявление № 901181/12.11.2021 г. за продължаване срока на пребиваване в Република България на Ш. А..

Видно от доклада на Дирекция „М“, при ДА „НС“ с № RB202001-001-03- М-6-3047, ДА „НС“ е провела проверка на чуждестранния гражданин, във връзка с подаденото от него заявление за продължаване на срока на пребиваване в Република България по заявление № 901181/12.11.2021 г. За Ш. А. съществуват данни, за съпричастност към организирана престъпна група, извършваща противозаконна дейност на територията на България, Германия и други страни-членки на ЕС. Групата най-общо се занимавала с фалшификация на документи и осигуряване на възможности за незаконно пребиваване на територията на ЕС на граждани на трети страни. Събраните данни сочат, че в продължение на около две години, жалбоподателят, съпругата му и гражданин на И., пребиваващ в Германия, са подпомагали граждани на трети страни да сключват фиктивни бракове и така да легализират престоя на територията на ЕС. Конкретно за Ш. А. са събрани данни, за извършена фалшификация на документи за самоличност, осигуряване на лица, които могат да извършват фалшификация на документи, осигуряване на битово настаняване на чуждестранни граждани, които искат да сключат фиктивни бракове, изваждане на необходимите документи за сключване на граждански брак и т.н.

В документа са описани подробно конкретни действия на Ш. А. и предполагаемите участници в престъпната група.

Анализът на представения от ДА „НС“ доклад налага изводи в следните насоки.

На първо място документът представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179 от ГПК. Същият е съставен от компетентно длъжностно лице, в кръга на законовите му правомощия и при липса на направено оспорване по реда на чл. 193 от ГПК има обвързваща съда материална доказателствена сила досежно фактите и обстоятелствата, отразени в него, явяващи се предмет на удостоверителното изявление на автора му.

На следващо място, съдържанието на доклада сочи категорично, че Ш. А. е замесен пряко или косвено в извършване на престъпна дейност, заедно с други лица на територията на страната. Това обстоятелство по същество беше потвърдено както от жалбоподателя, така и от пълномощника му по време на проведените по делото устни състезания. В ЗЧРБ не е дадено тълкуване на понятията поставяне в опасност на международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Единствената легална дефиниция за Национална сигурност в българското законодателство е посочена в чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност и според него Национална сигурност е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и

основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети.

Чрез извършването на протозаконна дейност на територията на страната, Ш. А. безспорно застрашава националната и сигурност, защото тези негови действия са в пряко противоречие с конституционно установения правов ред и директно засягат права и свободи на останалите членове на обществото. Фалшификацията на документи и осигуряване на възможности за чуждестранни граждани да влизат на територията на Република България с такива документи, безспорно е против интересите на българската държава.

В случая е без значение, че срещу Ш. А. няма образувано наказателно производство. Събирането на доказателства, годни за повдигане на обвинения в извършване на престъпления е сложен, многопластов и продължителен процес, чиято крайна цел е изправянето пред съда на лицата, съпричастни към дадено противоправно деяние и налагането на съответното наказание.

Без съмнение, в случай, че се съберат по предвидения в НПК ред, достатъчно доказателства, за съпричастност на Ш. А. към престъпна дейност, той ще бъде привлечен към наказателна отговорност. Процесът на събиране на доказателства, до образуване срещу него на наказателно производство, не може да се обвърже с правото му да остане на територията на страната. Въпросът за това дали той ще се укрие или не по време на това производство, се явява ирелевантен към разглеждания спор.

Съдът не намира за основателни наведените оплаквания за нарушение на чл. 35 от АПК, касаещи невъзможността за запознаване с документите, изпратени от ДА „НС“. Производството по издаването на оспорения акт е иницирано от Ш. А., който е бил уведомяван своевременно за възможността за представяне на нови доказателства, от която той се е възползвал. Дори и да е налице някакво нарушение на правата на адресата на акта, допуснати в хода на административното производство, съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт. В случая, събраната информация от ДА „НС“, въз основа, на която е постановен оспорения отказ, беше приобщена като доказателство по делото, а адвокат Д. се е запознала с нея.

Неоснователни са и оплакванията за разминаване в цифровата и словесната квалификация на нормата, дала възможност на административния орган да вземе своето решение. В оспорения акт ясно и точно е посочена разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, даваща възможност при наличие на определени предпоставки, в случая, тези на чл. 10, ал. 1, т. 1 от с.з., за постановяване на отказ за издаване на разрешение за пребиваване.

По отношение на твърденията за липса на мотиви, а именно, че в акта не са посочени, точно действията, с които жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава съдът намира, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ, според която мотивите за отказите за издаване на разрешения за пребиваване или продължаване на срока на пребиваване по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението,

засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. Както беше посочено по-горе, евентуалните действия на Ш. А. са описани конкретно в представената от ДА „НС“ информация.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. А., гражданин на И., чрез адвокат П. Д. срещу Заповед № 513з-11007/15.12.2021 г. на Началника на отдел „Миграция“ - СДВР, с която на оспорващия е отказано продължаване на срока на пребиваване в Република България по заявление № 901181/12.11.2021 г.

ОСЪЖДА Ш. А., гражданин на И. да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 12852 по описа за 2021 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.